

[Poul Møller.]

at han dagen efter at have stemt for handelsministerens indstilling bad handelsministeren om at udsætte sagen?

Det afgørende for os i denne sag er naturligvis, at den viser, hvor usikker regeringen er, og hvor vanskeligt den har ved at holde sammen, når den påvirkes af andre kræfter.

Et andet eksempel. Den højtærede finansminister har nu fremsat et forslag om at opkræve den tvangsopsparing, der gennemførtes som et led i helhedsløsningen, i 6 terminer i stedet for i 2 terminer. Det er almindelig bekendt, at opkrævningerne i henhold til denne lov, som et flertal her vedtog i foråret, er sendt ud forlængst, og at forfaldsdagen for første rate er den 1. oktober, men så kommer regeringen den 15. oktober med et forslag om helt andre terminer. Det viser igen, hvor usikker den er, det viser, hvor lidt man kan regne med den. Heller ikke denne foranstaltning blev omtalt i åbningstalen den 1. oktober. Det er altså igen noget, man er faret ud med i tiden mellem den 1. og den 15. oktober, faret ud med i huj og hast — ifølge onde tunger og visse bladrytter fordi statsministeren har været til et møde i Folkets Hus, hvor han har mødt stærk kritik, fordi det skulle være over 2 og ikke over 6 terminer. Men hvorfor tænkte man ikke på rateproblemet, da man gennemførte loven i foråret?

For at undgå enhver misforståelse skal jeg tilføje, at vi var og er imod tvangsopsparing, hvad enten den opkræves i 2 eller 6 terminer. Vi betragter den som et brud på de aftaler, vi traf i omsforliget, og vi mener ikke, at vi befinder os i en sådan økonomisk situation, at dens opkrævning er nødvendig. Det må nemlig ikke overses, at denne tvangsopsparing ikke tilsigter at bevare den økonomiske balance, vi har, for den har vi jo opnået uden tvangsopsparing. Den vil derfor virke som en yderligere stramning i økonomien. Det er et synspunkt, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har været stærkt inde på i en tale i Odense, og vi lægger jo altid mærke til, hvad socialdemokratiets stærke mand siger.

Tvangsopsparingen kan virke som en stramning af økonomien, og den kan få uheldige økonomiske virkninger, hvad det

økonomiske formandskab også er inde på, ikke mindst fordi tvangsopsparingen i vid udstrækning rammer den private opsparing og derved bidrager til en pengestrømning og en fortsat nedgang i investeringerne.

Den økonomiske balance, vi har i øjeblikket, er opnået uden disse ekstra indkomster til staten. Det viser tillige, at vi havde ret i vor påstand i foråret om, at omsforliget ville virke tilstrækkelig sanerende, så vi uden fare for økonomien kunne gennemføre de lettelser i indkomst- og formueskatten, som var et led i omsforliget.

Dette havde i øvrigt været så meget mere tydeligt og klart, hvis regeringen havde overholdt forliget og det udgiftsloft på 8.540 mill. kr., som den lovede ved omsforliget. Men også her var den ude af stand til at gennemføre de tilsagn, den gav os. Da tinget skiltes i forsommeren, udspandt der sig en debat om denne overskridelsesstørrelse imellem den højtærede finansminister og mig. Jeg havde opgjort overskridelsen til 485 mill. kr., og den højtærede finansminister irettesatte mig og sagde, at jeg havde vist „en næsten opsigtsvækkende mangel på opmærksomhed“, hvilket han ikke fandt „særlig tillidvækkende“. Overskridelsen var kun, sagde finansministeren, 350 mill. kr. Jeg måtte sluge denne ministerielle næse og irettesættelse. Men nu ved regnskabsafleggelsen viser det sig altså, at overskridelsen ikke var 350 mill. kr., men 435 mill. kr., og jeg nødes derfor til at ripostere, at den højtærede finansminister har vist en opsigtsvækkende mangel på kendskab til statsfinanserne, og det synes jeg ikke er særlig tillidvækkende.

Den højtærede finansminister er endnu ikke så indlevet i sit job, at jeg skal gøre mere ud af denne begynderfejl; men af denne kan han måske også lære, at statsfinanserne efterhånden er så uoverskuelige, at selv deres minister skal omgås forsigtigt med kategoriske påstande om dem, indtil han har et færdigt regnskab.

Den økonomiske bedring kan alle glæde sig over. Selv når man renser valutatalleene for de store offentlige lån, der er optaget siden nytår, er der tale om en lykkelig og reel bedring, hvilket da også ses af handelsbalancen. Allerede i årets første kvartal — altså inden helhedsløsningen blev gennemført — så vi betydelige tegn på